TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2020. gada 16. jūlijā *

Apelācija – Konkurence – Aizliegtas vienošanās – Eiropas apakšzemes un zemūdens spēka kabeļu tirgus – Tirgus sadale projektu kontekstā – Regula (EK) Nr. 1/2003 – 20. pants – Eiropas Komisijas pārbaudes pilnvaras aizliegtu vienošanos jomā – Pilnvaras kopēt datus bez iepriekšējas pārbaudes un pēc tam tos pārbaudīt Komisijas telpās – Naudas sodi – Neierobežota kompetence

Lietā C-606/18 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2018. gada 24. septembrī iesniedza

Nexans France SAS, Kurbevuā [*Courbevoie*] (Francija),

Nexans SA, Kurbevuā,

ko pārstāv *G. Forwood*, advokāts, kā arī *M. Powell* un *A. Rogers*, *solicitors*,

apelācijas sūdzības iesniedzējas,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *C. Giolito* un *P. Rossi*, kā arī *C. Sjödin* un *F. Castilla Contreras*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda otrās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši, P. Dž. Švīrebs [*P. G. Xuereb*] (referents), T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un A. Kumins [*A. Kumin*],

ģenerāladvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs M. Longars [*M. Longar*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 16. oktobra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2020. gada 12. martā,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

1 Apelācijas sūdzībā *Nexans France SAS* un *Nexans SA* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 12. jūlija spriedumu *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (T-449/14, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2018:456), ciktāl Vispārējā tiesa ar to ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzēju prasību, pirmkārt, atcelt Komisijas Lēmumu C(2014) 2139 *final* (2014. gada 2. aprīlis) par procedūru saskaņā ar [LESD] 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta AT.39610 – Spēka kabeļi) (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums"), ciktāl tas uz tām attiecas, un, otrkārt, samazināt tām ar strīdīgo lēmumu uzlikto naudas sodu apmēru.

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EK) Nr. 1/2003

2 Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 20. pantā "Komisijas pārbaudes pilnvaras" ir paredzēts:

"1. Lai veiktu pienākumus, kas tai uzlikti ar šo regulu, Komisija var veikt visas vajadzīgās uzņēmumu un uzņēmumu apvienību pārbaudes.

2. Amatpersonas un citas pavadošās personas, kuras Komisija pilnvarojusi veikt pārbaudi, ir tiesīgas:

a) iekļūt jebkurās uzņēmumu vai uzņēmumu apvienību telpās, zemes īpašumos un transporta līdzekļos;

b) pārbaudīt grāmatvedības dokumentus un citus dokumentus, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, neatkarīgi no veida, kādā tos glabā;

c) jebkādā veidā ņemt vai iegūt šo grāmatvedības dokumentu vai citu dokumentu izvilkumu kopijas;

d) aizzīmogot jebkuras uzņēmuma telpas un grāmatvedības dokumentus vai citus dokumentus uz laika posmu un apjomā, kāds vajadzīgs izmeklēšanai;

e) prasīt jebkuram uzņēmuma vai uzņēmumu apvienības darbiniekam vai pārstāvim paskaidrojumus par faktiem vai dokumentiem, kas attiecas uz pārbaudes priekšmetu un mērķi, un fiksēt atbildes.

[..]

4. Uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām jāpakļaujas pārbaudēm, kas pieprasītas ar Komisijas lēmumu. Lēmumā nosaka pārbaudes priekšmetu un mērķi, nozīmē datumu, kurā tā sāksies, norāda uz sodiem, kas paredzēti 23. un 24. pantā, un uz tiesībām lēmumu pārskatīt Eiropas Kopienu [Savienības] Tiesā. Komisija šādus lēmumus pieņem pēc apspriešanās ar tās dalībvalsts konkurences iestādi, kuras teritorijā jāveic pārbaude.

[..]"

3 Šīs regulas 21. pantā "Citu telpu pārbaude" ir noteikts:

"1. Ja ir pamatotas aizdomas, ka grāmatvedības dokumenti un citi dokumenti, kas saistīti ar uzņēmējdarbību un ar pārbaudes priekšmetu un kas var būt būtiski nopietna [LESD 101.] panta vai [102]. panta pārkāpuma pierādīšanai, tiek turēti jebkādās citās telpās, zemes īpašumos un transporta

līdzekļos, tajā skaitā attiecīgo uzņēmumu un attiecīgo uzņēmumu apvienību direktoru, vadītāju un citu darbinieku mājās, Komisija var ar lēmumu pieprasīt pārbaudi veikt minētajās citās telpās, zemes īpašumos un transporta līdzekļos.

[..]

4. Amatpersonām un citām pavadošajām personām, ko Komisija pilnvarojusi veikt pārbaudi, kura pieprasīta saskaņā ar šā panta 1. punktu, ir pilnvaras, kas noteiktas 20. panta 2. punkta a), b) un c) apakšpunktā. [..]"

4 Saskaņā ar minētās regulas 23. panta 2. un 3. punktu:

"2. Komisija ar lēmumu var uzlikt soda naudas [naudas sodus] uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām, ja tās tīši vai nolaidības dēļ:

a) pārkāpj [LESD 101. vai 102.] pantu [..]

[..].

3. Nosakot soda naudas [naudas soda] apmēru, ņem vērā pārkāpuma smagumu un ilgumu."

5 Šīs pašas regulas 31. pantā ir paredzēts:

"Eiropas [Savienības] Tiesai ir neierobežota jurisdikcija pārskatīt lēmumus, ar kuriem Komisija noteikusi soda naudu [naudas sodu] vai periodiska soda naudu [periodisku soda maksājumu]. Tā var atcelt, samazināt vai palielināt uzlikto soda naudu [naudas sodu] vai periodiska soda naudu [periodisko soda maksājumu]."

2006. gada pamatnostādnes

6 Pamatnostādņu naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā – "2006. gada pamatnostādnes"), 2. un 4. punktā attiecībā uz naudas soda noteikšanu ir norādīts, ka "Komisijai jāņem vērā pārkāpuma smagums un tā ilgums" un "naudas sods jānosaka pietiekami preventīvā līmenī".

7 No šo pamatnostādņu 9.–11. punkta izriet, ka, neskarot to 37. punktu, Komisijas izmantotajai naudas sodu noteikšanas metodei ir divi posmi, proti, pirmkārt, pamatsummas noteikšana un, otrkārt, šīs summas iespējamās korekcijas – uz augšu vai uz leju. Nosakot naudas soda pamatsummu, Komisija saskaņā ar minēto pamatnostādņu 13.–18. punktu vispirms nosaka vērā ņemamo pārdošanas apjomu. Saskaņā ar šo pašu pamatnostādņu 19. punktu naudas soda pamatsumma atbilst pārdošanas apjoma daļai, ko nosaka atkarībā no pārkāpuma smaguma pakāpes, reizinot to ar gadu skaitu, kuru gaitā izdarīts pārkāpums.

8 Atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu 21. punktam:

"Vispārējais princips ir tāds, ka pārdošanas apjoma daļu nosaka līmenī, kas nepārsniedz 30 % no visa pārdošanas apjoma."

9 Šo pamatnostādņu 22. punktā ir paredzēts:

"Lai izlemtu, vai konkrētajā gadījumā pārdošanas apjoma daļai jāatrodas minētā diapazona sākumā vai beigās, Komisija ņem vērā vairākus faktorus, piemēram, pārkāpuma veidu, visu attiecīgo dalībnieku kopējo tirgus daļu, pārkāpuma izdarīšanas ģeogrāfisko teritoriju un to, vai pārkāpums jau ir īstenots vai vēl ne."

Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgais lēmums

10 Tiesvedības priekšvēsturi, kas ietverta pārsūdzētā sprieduma 1.–20. un 42.– 47. punktā, šīs tiesvedības nolūkiem īsumā var izklāstīt šādi.

11 Apelācijas sūdzības iesniedzējas, *Nexans France* un tās mātesuzņēmums *Nexans*, ir Francijas sabiedrības, kas darbojas apakšzemes un zemūdens spēka kabeļu ražošanas un piegādes nozarē.

12 Ar 2008. gada 17. oktobra vēstuli Zviedrijā reģistrētā sabiedrība *ABB AB* iesniedza Komisijai virkni paziņojumu un dokumentu, kas attiecas uz ierobežojošu komercpraksi šajā nozarē, saistībā ar pieteikumu par atbrīvojumu no naudas soda Komisijas paziņojuma par atbrīvojumu no [naudas soda] un [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2006, C 298, 17. lpp.) izpratnē.

13 Komisija pēc tam sāka izmeklēšanu.

14 Trešdien, 2009. gada 28. janvārī, Komisijas inspektori kopā ar Francijas konkurences iestādes pārstāvjiem ieradās *Nexans France* telpās Klišī [*Clichy*] (Francija), lai veiktu pārbaudi atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktam (turpmāk tekstā – "attiecīgā pārbaude"), pamatojoties uz 2009. gada 9. janvāra lēmumu, ar kuru *Nexans*, kā arī visiem tās kontrolē esošajiem uzņēmumiem tika uzdots pakļauties šādai pārbaudei (turpmāk tekstā – "lēmums par pārbaudi"). Saskaņā ar šī lēmuma 1. panta otro daļu "[attiecīgā] pārbaude var notikt jebkurā vietā, kas atrodas uzņēmuma kontrolē, un it īpaši birojos, kas atrodas šādā adresē: 4–10 *Rue Mozart*, 92110 Klišī, Francija".

15 Pēc lēmuma par pārbaudi paziņošanas prasītājām Komisijas inspektori (turpmāk tekstā – "inspektori") izteica vēlmi pārbaudīt dokumentus, kā arī dažu *Nexans France* darbinieku, proti, B., J. un R., datorus. Tā kā J. bija paņēmis līdzi savu datoru izbraukumā un plānoja atgriezties tikai piektdien, 2009. gada 30. janvārī, inspektori ieguva tikai B. un R., kā arī D., vēl viena *Nexans France* darbinieka, datoru cieto disku attēla kopijas. Lai varētu veikt šajos datoros glabātās informācijas meklēšanu, izmantojot atslēgvārdus, viņi izmantoja izmeklēšanas programmatūru, ar ko minētie dati tika apstrādāti naktī no 2009. gada 28. uz 29. janvāri.

16 Attiecīgās pārbaudes otrajā dienā, proti, ceturtdienā, 2009. gada 29. janvārī, inspektori pārbaudīja B., D. un R. datoru cieto disku attēlus.

17 Šīs pārbaudes trešajā dienā, proti, piektdienā, 2009. gada 30. janvārī, inspektori varēja pārbaudīt J., kurš bija atgriezies birojā, portatīvo datoru. Izmeklēšanas programmatūras izmantošana ļāva viņiem iegūt vairākas datnes, dokumentus un elektroniskā pasta vēstules, kas bija izdzēstas no šī datora cietā diska, un konstatēt, ka šie dokumenti ir būtiski izmeklēšanā. Inspektori nolēma iegūt šī cietā diska attēla kopiju. Taču, konstatējot, ka viņiem vairs nav vajadzīgā laika, lai iegūtu šāda attēla kopiju, viņi nolēma nokopēt izvēlētos datus un ievietot tos informātikas datu nesējos (turpmāk tekstā – "IDN"), kuri tika ielikti aizzīmogotās aploksnēs un aizvesti uz Komisijas birojiem Briselē (Beļģija). Runa bija par diviem elektroniskā pasta vēstuļu kopumiem, kas tika atrasti J. portatīvajā datorā, un elektroniskā pasta vēstuļu kopumu, kas tika atrasts R. datorā. J. dators, kā arī viņa birojā atrastais IDN, kurā bija iekļauti dokumenti, kas aizsargāti ar paroli, tika ievietoti skapī, kuru inspektori aizzīmogoja.

18 Otrdien, 2009. gada 3. februārī, inspektori atgriezās *Nexans France* telpās. Viņi atvēra aizzīmogoto skapi, kurā glabājās J. birojā atrastais IDN, kā arī viņa dators. Uz vietas viņi pārbaudīja IDN, izdrukāja un noglabāja divus no IDN izvilktos dokumentus un nodeva šo IDN apelācijas sūdzības iesniedzēju pārstāvjiem. Pēc tam viņi izveidoja trīs J. datora cietā diska attēlus, no kuriem katrs tika ierakstīts trijos IDN. Inspektori vienu no trim IDN nodeva prasītāju pārstāvjiem, taču pārējos divus aizzīmogotās aploksnēs aizveda uz Briseli, pirms tam konstatējot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas apstrīd šīs procedūras likumīgumu. Inspektori norādīja, ka aizzīmogotās aploksnes tiks atvērtas tikai Komisijas telpās apelācijas sūdzības iesniedzēju pārstāvju klātbūtnē.

19 Inspektoru atvestās aizzīmogotās aploksnes, kurās atradās IDN, tika atvērtas Komisijas birojos Briselē 2009. gada 2. martā apelācijas sūdzības iesniedzēju advokātu klātbūtnē. Šajos IDN ierakstītie dokumenti tika izskatīti, un inspektori izdrukāja uz papīra tos, kuri, viņuprāt, bija būtiski izmeklēšanā. Otra šo dokumentu papīra kopija, kā arī to saraksts tika iesniegts apelācijas sūdzības iesniedzējas advokātiem. Visu datu, kas ierakstīti IDN, pārbaude ilga astoņas darbdienas un beidzās 2009. gada 11. martā. Biroja telpa, kurā tika izskatīti dokumenti un IDN, katras darba dienas beigās tika aizzīmogota apelācijas sūdzības iesniedzēju advokātu klātbūtnē, un nākamajā dienā tā tika atvērta arī minēto advokātu klātbūtnē. Pēc šīm darbībām datoru, ar kuriem strādāja Komisijas inspektori, cietie diski tika izdzēsti.

20 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 7. aprīlī un reģistrēts ar numuru T-135/09, apelācijas sūdzības iesniedzējas cēla prasību tostarp, lai Vispārējā tiesa atceltu lēmumu par pārbaudi un atzītu par prettiesisku Komisijas lēmumu izņemt noteiktu J. datora datņu un cietā diska kopijas, lai tās vēlāk pārbaudītu savos birojos Briselē.

21 Ar 2012. gada 14. novembra spriedumu *Nexans France* un *Nexan*s/Komisija (T-135/09, EU:T:2012:596) Vispārējā tiesa daļēji atcēla lēmumu par pārbaudi, ciktāl tas attiecās uz spēka kabeļiem, kas nav zemūdens un apakšzemes augstsprieguma spēka kabeļi, un ar tiem saistītajiem materiāliem, un pārējā daļā Vispārējā tiesa prasību noraidīja. Ar 2014. gada 25. jūnija spriedumu *Nexans* un *Nexans France* /Komisija (C-37/13 P, EU:C:2014:2030) Tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju iesniegto apelācijas sūdzību par šo Vispārējās tiesas spriedumu.

22 Strīdīgā lēmuma 1. pantā Komisija konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas un 24 citas sabiedrības bija tāda karteļa dalībnieces, kas veidoja vienotu un turpinātu LESD 101. panta un 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.) 53. panta pārkāpumu augsta un ļoti augsta sprieguma apakšzemes un/vai zemūdens spēka kabeļu nozarē (turpmāk tekstā – "attiecīgais pārkāpums").

23 Minētajā lēmumā Komisija uzskatīja, ka kartelim bija divas galvenās konfigurācijas, kas veido saliktu veselumu, proti:

– konfigurācija, kurā ietilpa Eiropas uzņēmumi, kurus parasti sauca par "R dalībniekiem", Japānas uzņēmumi, kuri tika apzīmēti kā "A dalībnieki", un Dienvidkorejas uzņēmumi, kuri bija apzīmēti kā "K dalībnieki", kas ļāva sasniegt teritoriju un klientu sadalīšanas starp Eiropas, Japānas un Dienvidkorejas ražotājiem mērķi (turpmāk tekstā – "A/R konfigurācija"). Šī sadale notika saskaņā ar nolīgumu par "valsts teritoriju", atbilstoši kuram Japānas un Dienvidkorejas ražotāji atturējās konkurēt ar projektiem Eiropas ražotāju "valsts teritorijā", kamēr pēdējie minētie bija apņēmušies palikt ārpus Japānas un Dienvidkorejas tirgiem. Papildus tam tika sadalīti projekti "eksporta teritorijām", proti, pārējai pasaulei, izņemot, konkrēti, Amerikas Savienotās Valstis;

– konfigurācija, kas nozīmēja, ka Eiropas ražotāji sadala teritorijas un klientus attiecībā uz projektiem, kuri īstenojami Eiropas "valsts teritorijā" vai kuri ir attiecināmi uz Eiropas ražotājiem (turpmāk tekstā – "Eiropas konfigurācija").

24 Saskaņā ar strīdīgo lēmumu *Nexans France* piedalījās kartelī no 2000. gada 13. novembra līdz 2009. gada 28. janvārim. *Nexans* tika atzīta par atbildīgu par attiecīgo pārkāpumu kā *Nexans France* mātesuzņēmums laikposmā no 2001. gada 12. jūnija līdz 2009. gada 28. janvārim.

25 Lai aprēķinātu naudas sodu apmēru, Komisija piemēroja Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu un 2006. gada pamatnostādnēs atspoguļoto metodoloģiju.

26 Pirmkārt, attiecībā uz minēto naudas sodu pamatsummu Komisija noteica vērā ņemamo pārdošanas apjomu. Pēc tam tā noteica šī pārdošanas apjoma daļu, kas atspoguļo attiecīgā pārkāpuma smagumu. Šajā ziņā Komisija uzskatīja, ka pārkāpums pēc sava rakstura ir viens no nopietnākajiem konkurences ierobežojumiem, kas pamatoja "smaguma koeficientu" 15 % apmērā. Tāpat tā piemēroja smaguma koeficienta palielinājumu par 2 % visiem strīdīgā lēmuma adresātiem sakarā ar kopējo tirgus daļu un karteļa gandrīz globālo ģeogrāfisko apmēru, kas aptvēra tostarp visu Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) teritoriju.

27 Turklāt Komisija uzskatīja, ka Eiropas uzņēmumu rīcība ir vairāk traucējusi konkurencei nekā citu uzņēmumu rīcība, jo papildus to dalībai karteļa A/R konfigurācijā Eiropas uzņēmumi savstarpēji dalīja spēka kabeļu projektus karteļa Eiropas konfigurācijas ietvaros. Šā iemesla dēļ tā noteica pārdošanas apjoma daļu, kas jāņem vērā saistībā ar pārkāpuma smagumu, attiecībā uz Eiropas uzņēmumiem – 19 % apmērā un citiem uzņēmumiem – 17 % apmērā. Šādi noteiktā pamatsumma attiecībā uz *Nexans France* bija 70 670 000 EUR.

28 Otrkārt, attiecībā uz naudas sodu pamatsummas koriģēšanu Komisija attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējām nav konstatējusi nedz atbildību pastiprinošus apstākļus, nedz atbildību mīkstinošus apstākļus.

29 Saskaņā ar strīdīgā lēmuma 2. panta c) un d) punktu Komisija, pirmkārt, *Nexans France* uzlika naudas sodu 4 903 000 EUR apmērā par laikposmu no 2000. gada 13. novembra līdz 2001. gada 11. jūnijam un, otrkārt, *Nexans France* solidāri ar *Nexans* tika uzlikts naudas sods 65 767 000 EUR apmērā par laikposmu no 2001. gada 12. jūnija līdz 2009. gada 28. janvārim.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

30 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 17. jūnijā, apelācijas sūdzības iesniedzējas cēla prasību atcelt strīdīgo lēmumu, ciktāl tas uz tām attiecas, un samazināt tām uzlikto naudas sodu apmēru.

31 Savu prasījumu atcelt strīdīgo lēmumu pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējā tiesā izvirzīja divus pamatus, pirmkārt, par Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2.–4. punkta, lēmuma par pārbaudi, tiesību uz aizstāvību, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7. panta pārkāpumu un, otrkārt, par kļūdu vērtējumā, nosakot *Nexans France* dalības kartelī sākuma datumu. Lai pamatotu savus prasījumus samazināt tām uzliktā naudas soda apmēru, apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzīja – papildus Komisijas kļūdai attiecībā uz pārkāpuma ilgumu, kas apstrīdēts prasības otrajā pamatā, – atsevišķu pamatu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, kā arī vienlīdzīgas attieksmes principa, nosakot smaguma koeficientu, lai aprēķinātu naudas sodu apmēru, pārkāpumu.

32 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa pilnībā noraidīja prasību.

33 Pirmkārt, attiecībā uz Komisijas veikto pārbaudes pasākumu iespējamo juridiskā pamata neesamību Vispārējā tiesa atzina, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējas, no Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkta neizriet, ka Komisijas pilnvaras izdarīt vai iegūt uzņēmuma, kas tiek pārbaudīts, grāmatvedības dokumentu un citu dokumentu, kuri saistīti ar

uzņēmējdarbību, kopijas vai izvilkumus attiecas tikai uz grāmatvedības dokumentiem un citiem dokumentiem, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, kurus tā jau ir pārbaudījusi. Šāda interpretācija turklāt varētu negatīvi ietekmēt minētās regulas 20. panta 2. punkta b) apakšpunkta lietderīgo iedarbību, jo dažos gadījumos uzņēmuma grāmatvedības dokumentu un citu dokumentu, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, pārbaudei var būt nepieciešama minēto grāmatvedības dokumentu un citu dokumentu, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, kopiju iepriekšēja sagatavošana jeb vienkāršošana, kā tas ir šajā lietā. Vispārējā tiesa uzskata, ka, tā kā J. datora cietā diska, kā arī visu minētajā datorā un R. datorā atrodamo elektroniskā pasta vēstuļu kopēšana ietilpa inspektoru veiktajā izmeklēšanas programmatūras izmantošanā, kā mērķis bija meklēt izmeklēšanai būtisko informāciju, minētā kopēšana ietilpst Komisijai ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktu piešķirtajās pilnvarās.

34 Vispārējā tiesa konstatēja, ka pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvotajam inspektori nebija vienkārši iekļāvuši izmeklēšanas lietas materiālos visus dokumentus, kas bija ietverti visu R. un J. datorā atrasto elektroniskā pasta vēstuļu kopijās, kā arī pēdējā minētā cietā diska attēlā, iepriekš nepārbaudot to būtiskumu attiecībā uz aplūkotās izmeklēšanas priekšmetu.

35 Turklāt Vispārējā tiesa nosprieda, ka Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunktā nav noteikts, ka pārbaudāmo uzņēmumu grāmatvedības dokumentu vai citu dokumentu, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, pārbaude ir jāveic tikai šo uzņēmumu telpās, ja, kā tas ir šajā lietā, minēto pārbaudi nevar pabeigt sākotnēji plānotajā laikā. Tajā Komisijai ir uzlikts vienīgi pienākums, pārbaudot dokumentus tās telpās, ievērot tās pašas garantijas attiecībā uz uzņēmumiem kā tās, ko tai ir pienākums ievērot pārbaudes uz vietas laikā, kā tas esot bijis šajā lietā.

36 Otrkārt, Komisija neesot arī pārkāpusi lēmuma par pārbaudi apjomu, ņemot vērā, ka šis lēmums neizslēdza iespēju Komisijai turpināt attiecīgo pārbaudi tās telpās Briselē un ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nebija apgalvojušas, ka šīs pārbaudes ilgums būtu pārsniedzis saprātīgu termiņu.

37 Treškārt, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Komisija nav pārkāpusi nedz apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesības uz aizstāvību, nedz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 3. un 4. punktu vai Pamattiesību hartas 7. pantu.

38 Ceturtkārt, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu, uzskatot 2000. gada 13. novembri par *Nexans France* dalības attiecīgajā pārkāpumā sākuma datumu.

39 Piektkārt, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju lūgumiem samazināt tām uzlikto naudas sodu apmēru Vispārējā tiesa nosprieda, ka ar apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentiem nevar pamatot šī apmēra samazināšanu. Konkrētāk, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, saskaņā ar kuru Komisijas veiktā nošķiršana starp Eiropas uzņēmumiem, no vienas puses, un Japānas uzņēmumiem, no otras puses, attiecībā uz pārdošanas apjoma daļu, kas tika izmantota, lai ņemtu vērā pārkāpuma smagumu, esot pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Komisijai bija tiesības uzskatīt, ka Eiropas uzņēmumu veiktā projektu sadalīšana Eiropas konfigurācijas ietvaros bija papildu elements, par ko, pamatojoties uz pārkāpuma smagumu, ir jāpiemēro papildu procenti.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

40 Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par prasību atcelt strīdīgo lēmumu, ciktāl tas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējām;

– samazināt tām uzliktos naudas sodus par summu, kas atbilst samazinātam smaguma koeficientam; un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas instancē, kā arī tiesvedībā Vispārējā tiesā.

41 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– pilnībā noraidīt apelācijas sūdzību kā daļēji nepieņemamu un katrā ziņā neefektīvu un/vai pilnībā nepamatotu; un

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas radušies pirmajā instancē.

Par lūgumu atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu

42 Tiesvedības mutvārdu daļa tika pabeigta 2020. gada 12. martā pēc ģenerāladvokātes secinājumu nolasīšanas.

43 Ar vēstuli, kas Tiesas kancelejā iesniegta 2020. gada 29. maijā, apelācijas sūdzības iesniedzējas lūdza atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu. Šī lūguma pamatojumam tās atsaucas uz faktu, ka Vispārējā tiesa ar 2020. gada 4. maijā pieņemto rīkojumu ir izdarījusi labojumu pārsūdzētā sprieduma 156. punktā tā angļu valodas versijā.

44 Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka šis labojums ir jauns fakts, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu attiecībā uz to izvirzīto ceturto pamatu.

45 Ir jāatgādina, ka Tiesa atbilstoši Reglamenta 83. pantam jebkurā brīdī pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu, it īpaši, ja kāds lietas dalībnieks pēc šīs daļas pabeigšanas iesniedz jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu.

46 Šajā gadījumā tomēr ir jākonstatē, ka labojums pārsūdzētā sprieduma 156. punktā nav izšķirošs faktors Tiesas veiktajā apelācijas sūdzības iesniedzēju ceturtā pamata vērtējumā.

47 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, Tiesa, uzklausījusi ģenerāladvokāti, uzskata, ka nav pamata izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu.

Par apelācijas sūdzību

48 Savas apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza piecus pamatus. Pirmie trīs pamati attiecas uz to, ka Vispārējā tiesa ir noraidījusi to argumentus par attiecīgās pārbaudes norisi, un divi pēdējie pamati attiecas uz Vispārējās tiesas lēmumu attiecībā uz tām strīdīgajā lēmumā uzliktā naudas soda aprēķinu. Precīzāk, ceturtais pamats attiecas uz tiesību kļūdu attiecībā uz secinājumiem, kas izdarāmi no apgalvotās attiecīgā pārkāpuma ietekmes neesamības. Piektais pamats attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un pamatojuma neesamību attiecībā uz piemērotā smaguma koeficienta palielinājumu par 2 % saistībā ar Eiropas karteļa konfigurāciju.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

49 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauta tiesību kļūda attiecībā uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkta interpretāciju, jo tajā ir apstiprināts, ka Komisijai bija tiesības izgatavot cietā diska attēla kopiju un visu elektroniskā pasta vēstuļu kopiju, iepriekš neveicot nopietnu šīs informācijas pārbaudi. Šis pamats attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 53.–56. un 97. punktu.

50 Pirmkārt, kopēt varēja tikai tos grāmatvedības dokumentus un citus dokumentus, kurus inspektors iepriekš bija pārbaudījis saskaņā ar šīs regulas 20. panta 2. punkta b) apakšpunktu. Nekas neesot liedzis Komisijai nokopēt tikai tos dokumentus un lietas materiālus, kas tai šķita būtiski izmeklēšanā, tā vietā, lai izgatavotu pilnu cietā diska kopiju.

51 Otrkārt, Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punktā esot paredzēta šajā tiesību normā aprakstīto dažādo posmu zināma hronoloģija. Vispirms Komisijas inspektori iekļūst attiecīgā uzņēmuma telpās. Pēc tam viņi pārbauda grāmatvedības dokumentus un citus dokumentus, kurus viņi uzskata par būtiskiem izmeklēšanā. Visbeidzot viņi var iegūt šo dokumentu kopijas. Šī procesa ietvaros veiktā pārbaude esot būtiska, jo tā šajā posmā Komisijas inspektoriem ļaujot pārbaudīt, vai dokumentiem var būt nozīme izmeklēšanā. Pārkopējot datus masveidā, kaut arī neviens no tās inspektoriem tos iepriekš nebija pārbaudījis, Komisija turklāt esot varējusi nokopēt dokumentus, uz kuriem attiecas advokāta un viņa klienta saziņas konfidencialitātes aizsardzības princips.

52 Treškārt, no Tiesas judikatūras izrietot, ka Komisijas izmeklēšanas pilnvaras ir jāinterpretē šauri, jo tās aizskar pārbaudāmā uzņēmuma tiesības uz īpašumu.

53 Komisija apgalvo, ka pirmais pamats esot nepieņemams, jo ar to, izņemot vienu argumentu, Tiesai tiek lūgts pārskatīt argumentus, kurus apelācijas sūdzības iesniedzējas ir izvirzījušas Vispārējā tiesā. Apelācijas sūdzības iesniedzēju papildu arguments, saskaņā ar kuru Komisijas pieejas šajā lietā rezultāts varētu būt tāds, ka tā iegūst to dokumentu kopijas, uz kurām attiecas princips par saziņas starp advokātu un tā klientu konfidencialitātes aizsardzību, esot nepieņemams, jo tas neesot ticis izvirzīts pirmajā instancē. Pakārtoti Komisija apgalvo, ka šis pamats ir neefektīvs, jo tas esot balstīts uz pārsūdzētā sprieduma nepilnīgu interpretāciju, kurā nav ņemti vērā Vispārējās tiesas galvenie šī sprieduma 52., 58. un 59. punktā izdarītie secinājumi, vai arī nepamatots.

Tiesas vērtējums

54 Attiecībā uz pirmā pamata pieņemamību ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas ar šo pamatu apstrīd Vispārējās tiesas sniegto Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkta interpretāciju. No Tiesas judikatūras izriet, ka tad, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Vispārējās tiesas veikto Savienības tiesību interpretāciju vai piemērošanu, pirmajā instancē izskatītie tiesību jautājumi var no jauna tikt izskatīti apelācijas tiesvedībā. Ja apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarētu šādā veidā pamatot savu apelāciju ar pamatiem un argumentiem, kas jau izmantoti Vispārējā tiesā, minētā apelācijas tiesvedība daļēji zaudētu savu jēgu (skat. spriedumu, 2019. gada 16. janvāris, Komisija/*United Parcel Service*, C-265/17 P, EU:C:2019:23, 15. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to pirmais pamats ir pieņemams.

55 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, kas attiecas uz advokāta un viņa klienta saziņas konfidencialitātes aizsardzības principu, ir jāatgādina, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka arguments ir pieņemams, ja ar to tiek papildināts iepriekš pieteikumā par lietas ierosināšanu izvirzīts arguments un tam ir cieša saikne ar to (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 26. janvāris, *Roca Sanitario* /Komisija, C-636/13 P, EU:C:2017:56, 35. punkts un tajā minētā judikatūra). Tā tas ir šajā gadījumā,

ņemot vērā, ka runa ir par apsvērumu, kuru apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzījušas, lai pamatotu savu argumentu, saskaņā ar kuru Komisija drīkst iegūt tikai to grāmatvedības dokumentu un citu dokumentu kopijas, kurus tā jau ir pārbaudījusi.

56 Attiecībā uz lietas būtību vispirms ir jānorāda, ka, protams, apelācijas sūdzības iesniedzējas neapstrīd Vispārējās tiesas konstatējumus, kas ietverti pārsūdzētā sprieduma 52., 58. un 59. punktā. Saskaņā ar šiem konstatējumiem, pirmkārt, datora cietā diska attēla kopijas un digitālā datu nesējā glabātu datu kopijas izgatavošana, kas tika veikta, izmantojot Komisijas izmeklēšanas programmatūru, būtībā ir starpposms, kura mērķis ir ļaut inspektoriem meklēt dokumentus, kuri ir būtiski pārbaudei. Otrkārt, no šiem konstatējumiem izriet, ka šajā lietā Komisijas pārstāvji nebija vienkārši iekļāvuši izmeklēšanas lietas materiālos visus dokumentus, kas bija ietverti visu R. un J. datorā atrasto elektroniskā pasta vēstuļu kopijās, kā arī pēdējā minētā datora cietā diska attēla kopijā, iepriekš nepārbaudot to būtiskumu attiecībā uz izmeklēšanas priekšmetu. Tomēr tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nav apstrīdējušas šos Vispārējās tiesas konstatējumus, nenozīmē – pretēji tam, ko apgalvo Komisija –, ka pirmais pamats ir neefektīvs. Minētie konstatējumi paši par sevi nav pietiekami, lai pierādītu, ka Komisijai bija pilnvaras izgatavot šādas kopijas.

57 Tādēļ ir jāpārbauda, vai Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka šādas pilnvaras izriet no Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) vai c) apakšpunkta.

58 Šajā ziņā ir jānorāda, ka gan no Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta c) apakšpunkta formulējuma, gan no tā konteksta izriet, ka, ar šo tiesību normu atļaujot Komisijai "jebkādā veidā ņemt vai iegūt" grāmatvedības dokumentu vai citu dokumentu, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību un kuri minēti šīs regulas 20. panta 2. punkta b) apakšpunktā, izvilkumu kopijas, Savienības likumdevējs ir domājis pierādījumus, kurus Komisija ir tiesīga iegūt, lai tos pievienotu lietas materiāliem un vajadzības gadījumā izmantotu tos procedūrā, kuras mērķis ir uzlikt sodu par Savienības konkurences tiesību pārkāpumiem. Tātad tiem ir jābūt dokumentiem, uz kuriem attiecas pārbaudes priekšmets, kas nozīmē, ka Komisija vispirms ir pārbaudījusi, vai tas tā ir.

59 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nevarēja pamatoties uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta c) apakšpunktu, lai nospriestu, ka Komisijai bija tiesības izgatavot visu R. un J. datorā atrasto elektroniskā pasta vēstuļu kopijas, kā arī pēdējā minētā datora cietā diska attēla kopiju.

60 Tomēr Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunktā, uz kuru arī atsaucas Vispārējā tiesa un ar kuru Komisijai ir atļauts pārbaudīt uzņēmuma vai uzņēmumu apvienības, uz ko attiecas pārbaude, grāmatvedības dokumentus, kā arī citus dokumentus, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, neatkarīgi no to veida, kādā tos glabā, ir sniegts juridisks pamats šādu kopiju izgatavošanai.

61 Pirmkārt, ir jānorāda, ka, tikai atļaujot Komisijai šajā ziņā veikt minēto pārbaudi, sīkāk neprecizējot Komisijai šādi piešķirtās pilnvaras, Savienības likumdevējs šai iestādei ir piešķīris zināmu rīcības brīvību attiecībā uz pārbaudes, kuru tā var veikt, konkrētu kārtību.

62 Tādējādi Komisija atkarībā no apstākļiem var nolemt veikt pārbaudāmā uzņēmuma digitālajā datu nesējā ietverto datu pārbaudi, izmantojot nevis šo datu oriģinālu, bet gan šo datu kopiju. Proti, gan gadījumā, kad tā pārbauda oriģinālos datus, gan gadījumā, kad tā analizē šo datu kopiju, runa ir par tiem pašiem datiem, kas ir Komisijas veiktās pārbaudes priekšmets. Šādos apstākļos nav nozīmes apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentam, saskaņā ar kuru iespēja izgatavot šādas kopijas nav tieši minēta Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunktā.

63 Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējas, Komisijas tiesības izgatavot visu elektroniskā pasta vēstuļu kopijas un datora cietā diska attēla kopiju – kā šajā kopumā un šajā datu nesējā esošo datu pārbaudes starpposms – nav Komisijai piešķirta papildu prerogatīva, bet gan, kā Vispārējā tiesa to pamatoti konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 56. punktā, ietilpst pārbaudes pilnvarās, kas Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunktā piešķirtas šai iestādei.

64 Otrkārt, lai arī no judikatūras skaidri izriet, ka Komisijas pārbaudes pilnvaras konkurences jomā ir skaidri norobežotas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 18. jūnijs, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, C-583/13 P, EU:C:2015:404, 31. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra), tas tomēr nenozīmē, kā ģenerāladvokāte būtībā norādījusi secinājumu 61. un 62. punktā, ka tiesību normas, kurās minētajai iestādei piešķirtas pārbaudes pilnvaras, ir jāinterpretē šauri, pat ja šajā ziņā ir jāraugās, lai netiktu pārkāptas attiecīgā uzņēmuma tiesības. Šīs tiesības tiek garantētas, ja Komisija – kā šajā lietā – nokopē, protams, iepriekš nepārbaudītus datus, bet pēc tam, stingri ievērojot attiecīgā uzņēmuma tiesības uz aizstāvību, izmeklē šo datu būtiskumu attiecībā uz pārbaudes priekšmetu pirms tam, kad par atbilstīgiem atzītie dokumenti šajā ziņā tiek iekļauti lietas materiālos un pārējie nokopētie dati tiek izdzēsti.

65 Līdz ar to Komisijas tiesības izgatavot šādas kopijas neietekmē nedz Regulā Nr. 1/2003 paredzētās procesuālās garantijas, nedz citas uzņēmuma, uz kuru attiecas pārbaude, tiesības ar nosacījumu, ka Komisija pēc pārbaudes pabeigšanas lietas materiālos iekļauj tikai tos dokumentus, kas ir būtiski attiecībā uz pārbaudes priekšmetu. Kā to konstatējusi Vispārējā tiesa, tā tas bija šajā lietā.

66 Treškārt, kā izriet no Vispārējās tiesas faktu konstatējumiem pārsūdzētā sprieduma 52. punktā, Komisija izmanto izmeklēšanas programmatūru, kurā ir viens obligāts iepriekšējs posms, dēvēts par "indeksāciju", kas parasti aizņem ievērojamu laiku. Tas pats attiecas uz informācijas apstrādes procesa nākamo posmu, kurā Komisija veic šo datu pārbaudi, kā par to turklāt liecina šīs lietas apstākļi. Tātad ne tikai Komisijas, bet arī attiecīgā uzņēmuma interesēs ir tas, lai šī iestāde, veicot pārbaudi, pamatotos uz šo datu kopiju, tādējādi ļaujot šim uzņēmumam turpināt izmantot oriģinālos datus, kā arī datu nesējus, uz kuriem tie atrodas, tiklīdz šī kopija tiks izgatavota, un tādējādi samazinot Komisijas veiktās pārbaudes radīto iejaukšanos šī uzņēmuma darbībā.

67 Šādos apstākļos apelācijas sūdzības iesniedzēju argumenti, kas balstīti uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta c) apakšpunkta formulējumu un šīs regulas 20. panta 2. punkta vispārējo sistēmu, ir jānoraida.

68 Tādējādi pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro un trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

69 Ar otro pamatu, kas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 60.–64. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka tajā esot pieļauta tiesību kļūda attiecībā uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta interpretāciju, ciktāl tajā ir apstiprināts, ka Komisijai bija tiesības turpināt attiecīgo pārbaudi savās telpās Briselē. Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka no šīs tiesību normas gramatiskās un kontekstuālās interpretācijas izriet, ka ar to Komisijai nav atļauts veikt pārbaudes savās telpās un ka tās ir jāveic attiecīgā uzņēmuma vai uzņēmumu apvienības telpās.

70 Pirmkārt, no Regulas Nr. 1/2003 20. panta 1. punkta skaidri izrietot, ka runa ir par "uzņēmumu un uzņēmumu apvienību" pārbaudēm. Šīs regulas 20. panta 2. punktā esot precizētas pilnvaras, kādas ir piešķirtas Komisijas inspektoriem, lai veiktu šīs pārbaudes, tostarp tiesības saskaņā ar šīs pašas regulas 20. panta 2. punkta a) apakšpunktu iekļūt jebkurās "uzņēmumu un uzņēmumu apvienību" telpās, zemes īpašumā un transportlīdzekļos. Citas pilnvaras, proti, pārbaudīt grāmatvedības un citus dokumentus, izgatavot dokumentu kopijas, veikt telpu, grāmatvedības dokumentu vai citu dokumentu aizzīmogošanu, izjautāt uzņēmuma darbiniekus, esot šīs pārbaudes neatņemama sastāvdaļa, un tātad tās esot jāveic uzņēmuma, kas ir pārbaudes priekšmets, telpās.

71 Otrkārt, ja Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunkts būtu jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar šo tiesību normu veiktās "pārbaudes" vieta šādi nav ierobežota, Komisijai saskaņā ar šīs regulas 20. panta 2. punkta e) apakšpunktu būtu arī tiesības iztaujāt attiecīgā uzņēmuma pārstāvjus ārpus tā telpām vai, pamatojoties uz minētās regulas 20. panta 2. punkta b) vai c) apakšpunktu, pārbaudīt vai kopēt tādu trešo personu rīcībā esošus dokumentus kā, piemēram, datu attālinātas uzglabāšanas pakalpojumu sniedzēji, pat neiekļūstot uzņēmuma telpās. Tomēr esot acīmredzams, ka, pieņemot Regulu Nr. 1/2003, Savienības likumdevējs nav vēlējies piešķirt Komisijai tik nozīmīgas pārbaudes pilnvaras. Šādu šauru interpretāciju apstiprinot šīs regulas 21. pants, saskaņā ar kuru, lai pārbaudītu citas telpas, ir nepieciešams īpašs lēmums. Ja ar Regulas Nr. 1/2003 20. pantu būtu atļauts pārbaudīt grāmatvedības dokumentus un citus dokumentus ārpus uzņēmuma telpām, šīs regulas 21. panta 4. punktam zustu jebkāda lietderība.

72 Treškārt, neesot iespējams uzskatīt, ka Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunktā Komisijai netieši ir atļauts pārbaudīt dokumentus ārpus attiecīgā uzņēmuma telpām, jo šādas pilnvaras nav nepieciešamas, lai Komisija varētu efektīvi veikt savas funkcijas saskaņā ar Regulu Nr. 1/2003, un ka to neesamības gadījumā pārbaude telpās nebūtu nedz neiespējama, nedz pat ievērojami sarežģītāka. Šajā lietā inspektori varēja par dažām dienām pagarināt attiecīgās pārbaudes ilgumu, lai pārbaudītu visus dokumentus uz vietas un izņemtu tikai tos, kas bija būtiski. Turklāt Vispārējā tiesa šajā ziņā esot balstījusies uz ērtības un administratīvās lietderības apsvērumiem.

73 Ceturtkārt, šķietamās garantijas, kuras Vispārējā tiesa ir ņēmusi vērā attiecībā uz procedūras norisi Briselē, neesot saistītas ar jautājumu par to, vai Komisijai bija pilnvaras turpināt attiecīgo pārbaudi savās telpās.

74 Ar trešo pamatu, kas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 67. un 72. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi tiesību kļūdu attiecībā uz lēmuma par pārbaudi ģeogrāfisko kontekstu. Saskaņā ar gramatisko un kontekstuālo interpretāciju šajā lēmumā ietvertā atsauce uz apelācijas sūdzības iesniedzēju kontrolētajām vietām acīmredzami ierobežojot pārbaudes, kas atļautas saskaņā ar minēto lēmumu. No tā izrietot, ka šajā lietā Komisijas lēmums veikt pārbaudi citās vietās, kas nav attiecīgā uzņēmuma telpas, esot bijis jāpieņem saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 21. pantu un attiecībā uz to esot jāsaņem tiesas atļauja.

75 Komisija apstrīd šo argumentāciju.

Tiesas vērtējums

76 Ar otro un trešo pamatu, kuri ir jāizskata kopā, apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka Komisija varēja likumīgi turpināt attiecīgo pārbaudi savās telpās Briselē.

77 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, protams, gan no Regulas Nr. 1/2003 20. panta formulējuma, gan no tā sistēmas izriet, ka pārbaudei ir jāsākas un tā principā ir jāturpina, kā tas ir noteikts šīs regulas 20. panta 1. punktā, "uzņēmum[os] un uzņēmumu apvienīb[ās]" un ka šī iemesla dēļ, pirmkārt, minētās regulas 20. panta 2. punkta a) apakšpunktā Komisijai ir atļauts "iekļūt jebkurās uzņēmumu vai uzņēmumu apvienību telpās, zemes īpašumos un transporta līdzekļos" un, otrkārt, šīs pašas regulas 20. panta 3. punktā Komisijai ir noteikts pienākums pirms pārbaudes laikus paziņot par pārbaudi tās dalībvalsts konkurences iestādei, "kuras teritorijā to veiks". Tieši šī iemesla dēļ šajā lietā lēmumā par pārbaudi apelācijas sūdzības iesniedzējām bija noteikts pienākums pakļauties pārbaudei "visās vietās, kuras atrodas to pašu kontrolē".

78 Tomēr, kā Vispārējā tiesa pamatoti norādījusi pārsūdzētā sprieduma 60. punktā, Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunktā nav noteikts, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējas, ka pārbaudāmo uzņēmumu grāmatvedības dokumentu un citu dokumentu, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, pārbaude jebkuros apstākļos ir jāveic vienīgi to telpās.

79 Tas pats attiecas uz lēmumu par pārbaudi, kurā ir vienīgi paredzēts, ka attiecīgā pārbaude varēja notikt jebkurā vietā, kas atrodas apelācijas sūdzības iesniedzēju kontrolē.

80 Kā ģenerāladvokāte būtībā ir norādījusi secinājumu 76. punktā, šādas pārbaudes veikšana Komisijas telpās pati par sevi un salīdzinājumā ar pārbaudi, kas veikta pašu to uzņēmumu telpās, kuri tiek pārbaudīti, nav uzskatāma par šo uzņēmumu tiesību papildu aizskārumu, kas prasītu, lai šāda Komisijas iespēja būtu tieši paredzēta, un to nevarētu netieši izsecināt no pilnvarām, kas šai iestādei ir piešķirtas ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 1. un 2. punktu. Tas, ka noteiktos gadījumos iespēja turpināt pārbaudi Komisijas telpās neesot obligāta, lai Komisija varētu īstenot pārbaudi, nenozīmē, ka šāda iespēja ir izslēgta jebkuros apstākļos.

81 Likumīgi iemesli var likt Komisijai arī attiecīgo uzņēmumu interesēs nolemt turpināt savās telpās Briselē to datu pārbaudi, kurus tā ir ieguvusi attiecīgajā uzņēmumā. Šajā ziņā ir jāatgādina, kā tas izriet no šī sprieduma 66. punkta, ka elektronisko datu apstrādei nepieciešamais laiks var būt ievērojams. Ja Komisijai tiktu pieprasīts veikt šādu datu apstrādi vienīgi pārbaudāmā uzņēmuma telpās, ja runa ir par īpaši apjomīgiem datiem, sekas varētu būt tādas, ka inspektoru klātbūtne šī uzņēmuma telpās būtu ievērojami ilgāka, un tas varētu kaitēt pārbaudes efektivitātei un nevajadzīgi palielināt iejaukšanos minētā uzņēmuma darbībā pārbaudes dēļ.

82 Turklāt ir jāatgādina, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 61. punkta, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nepārmet Komisijai, ka tā, minētās iestādes telpās Briselē pārbaudot J. datora cietā diska attēlu un visu minētajā datorā, kā arī R. datorā atrasto elektroniskā pasta vēstuļu kopijas, ir rīkojusies citādi, nekā tā būtu rīkojusies, ja šī pārbaude būtu notikusi apelācijas sūdzības iesniedzēju telpās. Apelācijas sūdzības iesniedzējas neapstrīd, ka Komisijas veiktā pārbaude tās telpās Briselē ir notikusi, stingri ievērojot to tiesības uz aizstāvību, jo Komisija visu attiecīgās pārbaudes laiku bija nodrošinājusi attiecīgo datu aizsardzību un lietas materiāliem bija pievienojusi tikai tos dokumentus, par kuriem tā iepriekš bija pārliecinājusies, ka tie ir būtiski šajā pārbaudē.

83 Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunkta interpretāciju, saskaņā ar kuru Komisija vajadzības gadījumā savās telpās Briselē var turpināt pārbaudi, ko tā ir likumīgi sākusi uzņēmuma vai uzņēmumu apvienības, uz kuru attiecas pārbaude, telpās, nevar apšaubīt ar apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, saskaņā ar kuru šāda interpretācija nozīmētu, ka šīs regulas 20. panta 2. punkta e) apakšpunktā paredzētās pilnvaras iztaujāt attiecīgā uzņēmuma pārstāvjus Komisija varētu īstenot arī ārpus šī uzņēmuma telpām. Ir jāatgādina, ka šī lieta attiecas uz jautājumu par to, vai Komisija ir pieļāvusi nelikumību, veicot uzņēmuma grāmatvedības un citu dokumentu, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, pārbaudi, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunktu, tās telpās Briselē, un nevis par 20. panta 2. punkta e) apakšpunktā paredzēto Komisijas prerogatīvu īstenošanu.

84 Apelācijas sūdzības iesniedzēju arguments, ka šāda Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunkta interpretācija sniegtu Komisijai iespēju pārbaudīt un kopēt trešo personu, kuras atrodas ārpus uzņēmuma, uz kuru attiecas pārbaude, rīcībā esošos dokumentus, arī ir jānoraida. Komisijas iespējai savās telpās Briselē turpināt pārbaudi, ko tā ir sākusi pārbaudāmā uzņēmuma telpās, nav nekādas ietekmes uz jautājumu, vai šai iestādei, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunktu, ir tiesības pārbaudīt un kopēt trešo personu rīcībā esošos dokumentus. Šajā ziņā ir jānorāda – tas, ka Komisija turpina pārbaudi pati savās telpās, nozīmē, ka runa ir par vienas un tās pašas pārbaudes, kas sākta šāda uzņēmuma telpās, turpināšanu, nevis par jaunu pārbaudi pie trešās personas.

85 Šī sprieduma 83. punktā sniegto Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunkta interpretāciju nevar arī apšaubīt ar apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, ka Regulas Nr. 1/2003 21. panta 4. punktam, kurā attiecībā uz telpu pārbaudi, kas nav tā uzņēmuma telpas, uz kuru attiecas pārbaude, ir atsauce uz Komisijas prerogatīvām, kas paredzētas Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta a)–c) apakšpunktā, tiktu atņemta jebkāda jēga, ja no šī 20. panta būtu jāsecina, ka minētajai iestādei ir atļauts pārbaudīt dokumentus ārpus šī uzņēmuma telpām. Regulas Nr. 1/2003 21. pants attiecas uz situāciju, kas pilnībā atšķiras no tās, kura ir paredzēta šīs regulas 20. pantā, proti, iespēju Komisijai veikt pārbaudes telpās, kas nav attiecīgā uzņēmuma uzņēmējdarbības telpas, piemēram, tā personāla locekļu dzīvesvietā vai transportlīdzekļos, ja pastāv pamatotas aizdomas, ka tur tiek glabāti grāmatvedības dokumenti vai citi dokumenti, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību un kuri attiecas uz jomu, par kuru tiek veikta pārbaude, un kuri varētu būt būtiski smaga LESD 101. vai 102. panta pārkāpuma pierādīšanā.

86 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, ka pārbaudes pilnvaras, kas Komisijai ir piešķirtas konkurences jomā, ir ļoti ierobežotas, kā tas izriet no šī sprieduma 64. punkta, tas tomēr nenozīmē, ka šīs pilnvaras ir jāinterpretē šauri, kas varētu apdraudēt šo pilnvaru efektīvu īstenošanu noteiktos apstākļos un tādējādi atņemt Regulas Nr. 1/2003 20. panta tiesību normām to lietderīgo iedarbību.

87 Tomēr ir jāprecizē, tāpat kā ģenerāladvokāte ir norādījusi secinājumu 67. un 78. punktā, ka Komisija, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunktu, var izmantot iespēju savās telpās Briselē turpināt uzņēmuma, uz kuru attiecas pārbaude, grāmatvedības un citu dokumentu, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, pārbaudi tikai tad, ja tā var likumīgi uzskatīt, ka to ir pamatoti darīt pārbaudes efektivitātes interesēs vai lai izvairītos no pārmērīgas iejaukšanās attiecīgā uzņēmuma darbībā.

88 Šajā lietā, kā izriet no Vispārējās tiesas konstatēto faktu izklāsta, kas būtībā atgādināts šī sprieduma 14.–19. punktā, inspektori kopumā *Nexans France* telpās ir pavadījuši četras dienas, proti, no 2009. gada 28. līdz 30. janvārim un pēc tam 2009. gada 3. februārī. Viņi nokopēja noteiktus datus un ievietoja tos IDN, kas tika ielikti aizzīmogotās aploksnēs un aizvesti uz Komisijas birojiem Briselē. Pēc tam visu datu, kas tika ierakstīti IDN un aizvesti uz Briseli, pārbaude, piedaloties *Nexans* pārstāvjiem, ilga astoņas darbdienas no 2009. gada 2. līdz 11. martam, tas nozīmē, ka brīdī, kad Komisija nolēma turpināt attiecīgo pārbaudi savās telpās Briselē, joprojām bija jāpārbauda ļoti liels apjoms digitālo datu.

89 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka Komisija nav pieļāvusi nelikumību, nolemjot turpināt attiecīgo pārbaudi savās telpās Briselē. Ņemot vērā Vispārējās tiesas konstatētos faktus, Komisija varēja likumīgi uzskatīt, ka bija pamatoti turpināt šo pārbaudi tās telpās Briselē, tādējādi izvairoties no inspektoru klātbūtnes *Nexans* telpās paildzināšanas pārbaudes efektivitātes interesēs un lai izvairītos no pārmērīgas iejaukšanās šī uzņēmuma darbībā.

90 Visbeidzot, kā izriet no šī sprieduma 80. punkta, Komisijas iespēja turpināt savās telpās Briselē uzņēmuma grāmatvedības dokumentu un citu dokumentu, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, pārbaudi, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunktu, ir pakļauta nosacījumam, ka šāda turpināšana nerada nekādu tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un nav attiecīgo uzņēmumu tiesību papildu aizskārums, kurš pārsniegtu to, kas raksturīgs pārbaudei to telpās. Šādu aizskārumu būtu iespējams konstatēt, ja minētās pārbaudes turpināšana Komisijas telpās Briselē pārbaudāmajam uzņēmumam radītu papildu izmaksas, kas izrietētu vienīgi no minētās pārbaudes turpināšanas. No tā izriet – ja minētās pārbaudes turpināšana var radīt papildu izmaksas, Komisija to var veikt tikai ar nosacījumu, ka tā piekrīt atlīdzināt minētās izmaksas, ja attiecīgais uzņēmums tai šajā ziņā iesniedz pamatotu lūgumu.

91 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrais un trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

92 Ar ceturto pamatu, kas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 156. un 157. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu attiecībā uz secinājumiem, kādi izriet no attiecīgā pārkāpuma ietekmes neesamības. Apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka pieteikumā par lietas ierosināšanu tās esot detalizēti paskaidrojušas iemeslu, kādēļ tās uzskatīja, ka lielāko daļu pārdošanas darījumu, uz kuriem attiecas aplūkotais pārkāpums, šis pārkāpums neietekmēja. Lai gan Vispārējā tiesa šos paskaidrojumus nav apstrīdējusi, tā esot atteikusies uzskatīt, ka ietekmes neesamība ir noteicošais faktors, lai noteiktu attiecīgā pārkāpuma smaguma koeficientu, un tas tā ir vienīgi tādēļ, ka 2006. gada pamatnostādņu 22. punktā neesot prasīts, lai Komisija ņemtu vērā pārkāpuma konkrēto ietekmi uz tirgu. Vispārējai tiesai neesot saistošas šīs vadlīnijas, ja tā lemj, pamatojoties uz savu neierobežoto kompetenci, kuras ietvaros tai esot jāveic pašai savs vērtējums, ņemot vērā visus lietas apstākļus. Vispārējās tiesas nolēmumā tātad šajā ziņā esot pieļauta kļūda, jo tā atteicās īstenot savu neierobežoto kompetenci, lai izvērtētu tā naudas soda apmēru, ko Komisija noteikusi saskaņā ar LESD 261. panta, lasot to kopsakarā ar Regulas Nr. 1/2003 31. pantu, tiesību normām.

93 Replikas rakstā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Tiesas argumentācija 2018. gada 26. septembra spriedumā *Infineon Technologies*/Komisija (C-99/17 P, EU:C:2018:773), kas tai lika atcelt spriedumu, par kuru tika iesniegta šī apelācijas sūdzība, esot piemērojama arī šajā lietā.

94 Komisija nepiekrīt šai argumentācijai.

Tiesas vērtējums

95 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka vienīgi Vispārējā tiesa ir kompetenta pārbaudīt veidu, kādā Komisija katrā konkrētajā gadījumā ir novērtējusi prettiesiskās rīcības smagumu. Apelācijas tiesvedībā Tiesas veiktās pārbaudes priekšmets ir, pirmkārt, izvērtēt, cik lielā mērā Vispārējā tiesa juridiski pareizi ir ņēmusi vērā visus būtiskos apstākļus, lai novērtētu konkrētas rīcības smagumu saskaņā ar LESD 101. pantu un Regulas Nr. 1/2003 23. pantu, un, otrkārt, izvērtēt, vai no juridiskā viedokļa Vispārējā tiesa ir pietiekami atbildējusi uz visiem argumentiem, kas izvirzīti lūguma par naudas soda atcelšanu vai samazināšanu pamatojumam (spriedumi, 1998. gada 17. decembris, *Baustahlgewebe*/Komisija, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 128. punkts, un 2018. gada 26. septembris, *Infineon Technologies*/Komisija, C-99/17 P, EU:C:2018:773, 192. punkts).

96 Otrkārt, saskaņā ar Tiesas judikatūru neierobežota kompetence, kas Savienības tiesai ir atzīta Regulas Nr. 1/2003 31. pantā saskaņā ar LESD 261. pantu, ļauj tiesai papildus vienkāršai soda likumības pārbaudei ar savu vērtējumu aizstāt Komisijas vērtējumu un līdz ar to atcelt, samazināt vai palielināt uzlikto naudas sodu vai kavējuma naudu (spriedums, 2018. gada 26. septembris, *Infineon Technologies* /Komisija, C-99/17 P, EU:C:2018:773, 193. punkts un tajā minētā judikatūra).

97 Treškārt, lai gan šīs neierobežotās kompetences īstenošana nav pielīdzināma pārbaudei pēc savas ierosmes un tiesvedība ir balstīta uz sacīkstes principu, Savienības tiesai ir pienākums, īstenojot LESD 261. un 263. pantā paredzētās pilnvaras, pārbaudīt visus iebildumus attiecībā uz tiesību jautājumiem vai faktiem, kuri vērsti uz to, lai pierādītu, ka naudas soda apmērs neatbilst pārkāpuma smagumam un ilgumam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 26. septembris, *Infineon Technologies*/Komisija, C-99/17 P, EU:C:2018:773, 194. un 195. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

98 Pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējas, no pārsūdzētā sprieduma izriet, ka Vispārējā tiesa ir izpildījusi šo pienākumu.

99 Protams, Vispārējā tiesa nav tieši atzinusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju argumenti par apgalvoto attiecīgā pārkāpuma ietekmes neesamību nevarēja tai, īstenojot neierobežoto kompetenci, likt samazināt naudas sodu, kas tām bija uzlikti strīdīgajā lēmumā. Attiecībā uz kompetences, ko Savienības tiesai skaidri piešķīris likumdevējs, īstenošanu ir svarīgi, lai Tiesa apelācijas tiesvedībā, kurā lietas dalībnieks apstrīd šādas īstenošanas esamību, varētu pārbaudīt, vai Vispārējā tiesa patiešām ir īstenojusi šo kompetenci atbilstoši šī sprieduma 96. punktā atgādinātajai judikatūrai.

100 Tomēr no pārsūdzētā sprieduma netieši, bet skaidri izriet, ka Vispārējā tiesa ir īstenojusi savu neierobežoto kompetenci un ka tā ir nonākusi pie šī sprieduma iepriekšējā punktā minētā secinājuma.

101 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru apelācijas tiesvedības jomā Vispārējās tiesas nolēmuma pamatojums var būt netiešs ar nosacījumu, ka tas ieinteresētajām personām ļauj uzzināt pamatojumu, uz kuru balstās Vispārējā tiesa, un Tiesai gūt pietiekamu informāciju pārbaudes veikšanai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 14. septembris, *Trafilerie Meridionali*/Komisija, C-519/15 P, EU:C:2016:682, 41. punkts, kā arī 2017. gada 26. janvāris, *Villeroy & Boch Austria* /Komisija, C-626/13 P, EU:C:2017:54, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

102 Šajā lietā pārsūdzētā sprieduma 138.–188. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja dažādus apelācijas sūdzības iesniedzēju lūgumus samazināt tām strīdīgajā lēmumā uzlikto naudas sodu apmēru. Vispārējā tiesa jau kopš šīs pārbaudes sākuma minētā sprieduma 138. punktā atgādināja, ka tiesiskuma pārbaudi, kas tai šajā ziņā ir jāveic, papildina neierobežota kompetence, kas Savienības tiesai saskaņā ar LESD 261. pantu ir atzīta Regulas Nr. 1/2003 31. pantā.

103 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka, veicot šo pārbaudi, Vispārējā tiesa patiešām ir ievērojusi savu neierobežoto kompetenci, pārbaudot strīdīgā lēmuma tiesiskumu.

104 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentiem, kas pamatoti ar apgalvoto attiecīgā pārkāpuma ietekmes neesamību un kas ir izvērtēti pārsūdzētā sprieduma 156. un 157. punktā, ir taisnība, ka minētā sprieduma 156. punktā Vispārējā tiesa atgādināja, ka saskaņā ar pašu 2006. gada pamatnostādņu 22. punkta formulējumu Komisijai pārkāpuma konkrētā ietekme vai ietekmes neesamība uz tirgu nav obligāti jāņem vērā kā atbildību pastiprinošs vai mīkstinošs faktors, novērtējot šī pārkāpuma smagumu, lai aprēķinātu naudas sodu. Šis apsvērums varētu likt domāt, ka Vispārējā tiesa šajā ziņā ir aprobežojusies tikai ar savu uzdevumu pārbaudīt strīdīgā lēmuma tiesiskumu, it īpaši, ņemot vērā 2006. gada pamatnostādnes. Lai arī tās ir saistošas pašai Komisijai, ciktāl tā šādā veidā ir noteikusi sev ierobežojumus savas rīcības brīvības īstenošanā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 211. punkts), 2006. gada pamatnostādnes turpretī nav saistošas Savienības tiesai, it īpaši, īstenojot tās neierobežoto kompetenci, kas minēta šī sprieduma 96. punktā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 8. decembris, *KME Germany* u.c./Komisija, C-389/10 P, EU:C:2011:810, 102. un 103. punkts), pat ja tā var likumīgi nolemt uz tām pamatoties (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 26. janvāris, *Aloys F. Dornbracht*/Komisija, C-604/13 P, EU:C:2017:45, 75. punkts).

105 Tomēr ir jānorāda, ka tajā pašā pārsūdzētā sprieduma punktā Vispārējā tiesa turpināja savu argumentāciju, konstatējot, ka pietiek, ja vērā ņemamā pārdošanas apjoma daļa, ko nosaka Komisija, ir pamatota ar citiem faktoriem, kas var ietekmēt smaguma noteikšanu saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 22. punktu, tādiem kā pats pārkāpuma veids, visu attiecīgo dalībnieku kopējā tirgus daļa un pārkāpuma ģeogrāfiskais tvērums. Tomēr, kā Vispārējā tiesa atgādināja pārsūdzētā sprieduma 145. punktā, tieši uz šiem elementiem Komisija balstījās šajā lietā, lai noteiktu attiecīgā pārkāpuma smagumu.

106 Šajā kontekstā atsaucoties uz šiem elementiem, Vispārējā tiesa tādējādi netieši, bet noteikti, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, nolēma, ka apgalvotā attiecīgā pārkāpuma ietekmes neesamība šo citu elementu dēļ nevar tai likt samazināt naudas sodus, kas apelācijas sūdzības iesniedzējām bija noteikti strīdīgajā lēmumā. Turklāt no tā izriet, ka tieši šī iemesla dēļ tā pārsūdzētā sprieduma 157. punktā ir secinājusi, ka argumenti par šo apgalvoto ietekmes neesamību ir jānoraida.

107 Jāpiebilst, ka šāda pārsūdzētā sprieduma interpretācija nozīmē, ka ir jāņem vērā minētā sprieduma 156. punkta sākotnējā redakcija vai arī redakcija, kas izriet no 2020. gada 4. maija rīkojuma par labojumu veikšanu.

108 Šī lieta atšķiras no lietas, kas bija pamatā 2018. gada 26. septembra spriedumam *Infineon Technologies* /Komisija (C-99/17 P, EU:C:2018:773), kurā Vispārējā tiesa nebija sniegusi nekādu atbildi uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu par tās neierobežotās kompetences īstenošanu.

109 To, ka šajā lietā Vispārējā tiesa ir ievērojusi savu neierobežoto kompetenci, turklāt apstiprina fakts, ka pārsūdzētā sprieduma 188. punktā tā ir nonākusi pie secinājuma, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju lūgums samazināt tām uzlikto naudas sodu apmēru ir jānoraida tādēļ, ka, pirmkārt, pamati un argumenti, ko tās bija izvirzījušas šī lūguma pamatojumam, tika noraidīti un, otrkārt, ka nepastāvēja elementi, kas šajā lietā varētu pamatot šo naudas sodu apmēra samazināšanu.

110 Tādējādi ceturtais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par piekto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

111 Ar piekto pamatu, kas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 180.–184. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējās tiesas apsvērumā, saskaņā ar kuru, ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzēju dalību karteļa Eiropas konfigurācijā, Komisijai bija tiesības palielināt par 2 % smaguma koeficientu, kas tika izmantots, lai aprēķinātu tām uzlikto naudas sodu apmēru, ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā un nav norādīts pamatojums attiecībā uz to, kādā mērā Eiropas konfigurācija varētu radīt papildu kaitējumu konkurencei EEZ teritorijā. Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa nevarot vienīgi uzskatīt, ka nav nekādu šaubu, ka Eiropas konfigurācija sekmēja konkurences apdraudējumu, vēl jo vairāk tāpēc, ka karteļa A/R konfigurācija kopumā pilnībā tika īstenota. Turklāt Komisija un Vispārējā tiesa esot atzinušas, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas ir iesniegušas pierādījumus, no kuriem izriet, ka visas Eiropas klientiem Eiropā veiktā pārdošana netika ietekmēta.

112 Komisija uzskata, ka šis pamats nav pamatots.

Tiesas vērtējums

113 Ir jānorāda, ka šis arguments ir balstīts uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma izpratni. Pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējas, Vispārējā tiesa nekādā ziņā neuzskatīja, ka tās būtu pierādījušas, ka attiecīgajam pārkāpumam nebija ietekmes uz visiem pārdošanas darījumiem Eiropā. Gluži pretēji, pārsūdzētā sprieduma 181. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka karteļa Eiropas konfigurācija ir ietvērusi papildu norunu par projektu sadali, kura bija ārpus sadales noteikumiem karteļa A/R konfigurācijā.

114 Šādos apstākļos pārsūdzētā sprieduma 182. punktā iekļautajā Vispārējās tiesas apsvērumā, saskaņā ar kuru nav nekādu šaubu, ka pazemes un zemūdens spēka kabeļu projektu sadalījums karteļa Eiropas konfigurācijā ir palielinājis to kaitējumu konkurencei, ko EEZ bija radījusi minētā karteļa A/R konfigurācija, nav pieļauts pārkāpums saistībā ar pamatojuma nesniegšanu.

115 Tāpat ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka projektu sadale starp Eiropas uzņēmumiem ir papildu kaitējums konkurencei salīdzinājumā ar to, kas izrietēja no karteļa A/R konfigurācijas. Kā ģenerāladvokāte norādījusi secinājumu 126. punktā, ciešā saikne, kas pastāvēja starp šīm divām konfigurācijām, neko nemaina tajā, ka karteļa Eiropas konfigurācija pēc savas būtības bija atsevišķa apņemšanās sadalīt projektus, kura nebija raksturīga karteļa A/R konfigurācijā. Vispārējās tiesas apsvērumā, saskaņā ar kuru par šo papildu apdraudējumu konkurencei varēja likumīgi tikt uzlikts lielāks naudas sods, tādējādi nav pieļauta kļūda vērtējumā.

116 No tā izriet, ka piektais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

117 Tā kā neviens no apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītajiem apelācijas pamatiem nevar tikt apmierināts, apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

118 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

119 Tā kā Komisija ir lūgusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā spriedums tām ir nelabvēlīgs, apelācijas sūdzības iesniedzējām ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nosprież:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *Nexans France SAS* un *Nexans SA* sedz savus tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]